



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 98/2023-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel BORIS, s. r. o., Ružinovská 40, Bratislava, IČO 36 863 319, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marcel Boris, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 409/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 409/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré mu **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **492,31 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 98/2023-16 z 21. februára 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 409/2016.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou 22. júla 2013 Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) a vedenou pod sp. zn. 9 C 134/2013 domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 134/2013-425 z 18. mája 2016, ktorým podielové spoluvlastníctvo zrušil a vyporiadal a súčasne zriadil aj vecné bremená. Proti uvedenému rozsudku podali žalovaní v 1. až 3. rade odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 20. mája 2016. Spis okresného súdu bol 14. októbra 2016 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

3. Sťažovateľ podal predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní, ktorá bola 8. novembra 2022 vyhodnotená ako dôvodná a vo veci bol nariadený termín pojednávania na 6. december 2022. Na uvedenom pojednávaní krajský súd rozhodol uznesením, ktorým rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V čase podania ústavnej sťažnosti sa spis nachádzal na krajskom súde na účely písomného vyhotovenia rozhodnutia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že došlo k porušeniu jeho v petite ústavnej sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní, keďže *„predmetnú právnu vec nemožno považovať za tak právne či skutkovo náročnú, aby opodstatňovala neprimeranú dĺžku súdneho konania od roku 2016, kedy bola vec postúpená na odvolací súd. Ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorá absolútne nie je zložitá, takže mala byť skončená do niekoľkých mesiacov, najmä keď prosté plynutie času v trvaní niekoľkých rokov vedie k nenapraviteľným alebo veľmi ťažko napraviteľným dôsledkom... K prietahom v konaní pred odvolacím súdom pritom Sťažovateľ nijakým spôsobom neprispel. Práve Sťažovateľ je tou stranou sporu, ktorá sa niekoľkokrát dožadovala rozhodnutia vo veci samej. Žalovaným totiž súčasný stav vyhovuje. Znemožňujú Sťažovateľovi užívanie nehnuteľností a vysmieávajú sa mu (k čomu prispeli aj vyjadrenia súdu zachytené na audiozázname z pojednávania nariadeného na deň 13.10.2020, na ktoré Sťažovateľ nebol predvolaný). Možno mať za to, že na dĺžke konania sa podpísala nesústredená a neefektívna činnosť odvolacieho súdu opísaná vyššie, keď na nariadený termín pojednávania nepredvolal Sťažovateľa a jeho právneho zástupcu. Zároveň takmer dva roky vo veci nevytýčil nový termín pojednávania, hoci stranám sporu nebol známy ani dôvod odročenia predchádzajúceho pojednávania na neurčito.“*

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. Vo svojom podaní z 15. mája 2023 predseda krajského súdu v úvode citoval z vyjadrenia

JUDr. Janky Richterovej, sudkyne spravodajkyne vo veci, ktorá chronologicky zhrnula celý priebeh napadnutého konania a k celkovému postupu krajského súdu v napadnutom konaní v podstatnom uviedla, že spor hodnotí „ako komplikovaný s ohľadom na zvolený spôsob rozdelenia rodičovského majetku medzi žalobcom a žalovaným 1/ (časť spoločné nehnuteľnosti, časť výlučne nadobudnuté v zmysle osvedčenia o vydržaní), s ohľadom na umiestnenie stavieb rodinných domov žalobcu a žalovaného 1/ na spoločných pozemkoch, tiež z dôvodu, že žalovaný 1/ v priebehu sporu o zrušenie podielového spoluvlastníctva previedol na deti, žalovaných 2/ a 3/, nehnuteľnosti bezprostredne susediace so spoločnými nehnuteľnosťami žalobcu a žalovaného 1/, ako aj na celkom atypické spojenie dvoch typov sporov, sporu o zrušenie podielového spoluvlastníctva medzi bratmi so sporom o určenie (zriadenie?) vecného bremena v prospech žalobcu na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaných 2/ a 3/. Závery súdu k súdom prvej inštancie zvolenému spôsobu riešenia sporu vyplývajú zo zrušujúceho uznesenia, vyhláseného v prítomnosti sťažovateľa na pojednávaní dňa 06.12.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.02.2023. Z rozpisu jednotlivých úkonov vyplýva, že súd sa sporom zaoberal opakovane, priebeh sporu ovplyvnilo i pandemické obdobie (nerealizovaný termín pojednávania na začiatku pandémie, odročenie pojednávania na neurčito pri ďalšej vlne pandémie) a vysoký stav vecí u sudcu spravodajcu. Sudca spravodajca v období marec 2020 - marec 2022 čerpal pandemickú OČR v rozsahu 174 dní, opakovane bol v karanténe a na covid PN, bez zastavenia nápadu.“. V závere konštatovala, že ku dňu predloženia veci odvolaciemu súdu bolo v senáte 5 Co nevybavených 408 vecí.

6. Predseda krajského súdu sa s vyjadrením sudkyne spravodajkyne v celom rozsahu stotožnil. Dôvody, ktoré bránili skoršiemu prejednaniu a rozhodnutiu považuje za výlučne objektívnej povahy, a preto v kontexte jednotlivých súvislostí by podľa jeho názoru na ne mal ústavný súd prihliadnuť.

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Vyjadrenie krajského súdu doručil ústavný súd sťažovateľovi, ktorý sa vo svojom vyjadrení nestotožnil s vyjadrením predsedu krajského súdu a trvá na svojich námietkach uplatnených v ústavnej sťažnosti. Opätovne poukázal na nevhodnosť spôsobu, akým malo byť komunikované so žalovanými na pojednávaní konanom 13. októbra 2020, na ktoré neboli sťažovateľ ani jeho právny zástupca riadne predvolaní, pričom podľa jeho názoru malo byť predmetné pojednávanie odročené na iný termín bez akejkoľvek komunikácie so žalovanými. Taktiež namietal skutočnosť, že mu napriek jeho písomnej žiadosti nebola doručená zápisnica z pojednávania konaného 1. decembra 2020. Predmetná zápisnica mala byť vytvorená a zaevidovaná do elektronického súdneho spisu až 28. októbra 2022 (po doručení sťažnosti predsedovi krajského súdu na priet'ahy v napadnutom konaní) a nahrávka z tohto pojednávania sa dosiaľ v súdnom spise nemá nachádzať. V konkrétnostiach vo vzťahu k vyjadreniu predsedu krajského súdu uviedol: „Napriek tomu, že Krajský súd označil spor za komplikovaný, nemožno s uvedeným súhlasiť, resp. nemožno súhlasiť s tým, že by to bol dôvod, pre ktorý Krajský súd nemohol rozhodnúť skôr ako po 6 rokoch. Spor sa skomplikoval predovšetkým na Okresnom súde a to realizovaním prevodov vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet sporu. Na Okresnom súde z tohto dôvodu trvalo konanie 3 roky. Na Krajskom súde však trvalo takmer 3 roky iba to, kým bolo vytýčené prvé pojednávanie a následne ďalšie takmer 4 roky do vytýčenia pojednávania, na ktorom Krajský súd rozhodol

o vrátení veci Okresnému súdu. Pritom Krajský súd nevykonával žiadne ďalšie dokazovanie a už v roku 2020 avizoval žalovaným svoje rozhodnutie v podobe zrušenia napadnutého rozhodnutia. Zastávame preto názor, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci a nesúhlasíme tak s Vyjadrením Krajského súdu. Dĺžka súdneho konania nebola ovplyvnená ani správaním strán sporu, či už Sťažovateľa alebo žalovaných. Priebeh celého konania bol podstatne ovplyvnený tým, že Krajský súd nepostupoval v konaní dôsledne a neorganizoval svoju prácu tak, aby v čo najkratšej dobe rozhodol. Postup súdu bol poznačený veľkou neefektívnosťou a nesústreďenosťou Krajského súdu, čo potvrdzuje nepredvolanie Sťažovateľa a jeho právneho zástupcu na pojednávanie dňa 13.10.2020, opakované zasielanie písomností Sťažovateľovi na vyjadrenie, nevyhovenie žiadosti Sťažovateľa na sprístupnenie zápisnice z pojednávania zo dňa 03.12.2020, niekoľko urgencií zo strany Sťažovateľa a tiež vytýčenie termínu pojednávania až na základe sťažnosti Sťažovateľa (čo sa stalo opakovaně). Máme za to, že v priebehu súdneho konania sa nevyskytli ani iné osobitné okolnosti, ktoré by spôsobili prieťahy v konaní. Tak ako bolo vyššie uvedené, Krajský súd mohol rozhodnúť minimálne už na pojednávaní dňa 01.12.2020. Predmetné pojednávanie však bez vážneho dôvodu odročil na neurčito. Pojednávanie teda nebolo vôbec efektívne vytýčené, jediným dôvodom jeho vytýčenia bola podaná sťažnosť Sťažovateľa zo dňa 12.11.2020. Krajský súd nevykonával na pojednávaní žiadne dokazovanie, dal priestor stranám sporu, ktoré však predniesli rovnaké stanoviská. Nariadovanie pojednávani, ktoré nie sú pripravené tak, aby sa mohlo vo veci rozhodnúť, je len zastieraním nečinnosti súdu.“

8. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľa je založená na tvrdení, že doterajšia ochrana základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote nie je zavinením krajského súdu v napadnutom konaní rýchla a účinná.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné

kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

12. Ústavný súd si pre účely rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vyžiadal súdny spis, s ktorého obsahom sa podrobne oboznámil.

13. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Z hľadiska predmetu sporu ide o štandardnú občianskoprávnu vec, ktorá nie je právne zložitá. Z hľadiska rozsahu a náročnosti zisťovania skutkového stavu je možné pripustiť určitú zložitost', a to vzhľadom na potrebu vykonať znalecké dokazovanie. Vo veci sťažovateľa však ústavný súd nevidel takú skutočnosť, ktorá by ospravedlnila vydanie rozhodnutia o odvolaní žalovaných po viac ako šiestich rokoch od jeho podania.

14. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáchoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Zo zistení ústavného súdu s prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplýva, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním sťažovateľa.

15. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu krajského súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

15.1. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že tento bol krajskému súdu predložený 14. októbra 2016. Následne bolo 7. decembra 2016 krajskému súdu doručené doplnenie odvolania žalovaného v 3. rade. S tým spojená výmena vyjadrení strán sporu prebiehala až do konca apríla 2017. Dňa 30. novembra 2018 krajský súd predvolal strany sporu na pojednávanie, ktorého termín určil na 19. február 2018. Na predmetnom pojednávaní videl krajský súd aj iné možnosti usporiadania, preto odročil pojednávanie na neurčito na účely poskytnutia 90-dňovej lehoty stranám sporu na mimosúdne urovnanie sporu. Zároveň uložil sťažovateľovi a žalovanému v 3. rade do 30. mája 2019 oznámiť súdu, či došlo k urovnaniu. Strany sporu podaniami doručenými krajskému súdu 24. mája 2019 a 3. júna 2019 oznámili, že sa nedohodli, preto krajský súd určil 25. júna 2020 ďalší termín pojednávania na 13. október 2020. Keďže z elektronického súdneho spisu nebolo zistené, že právnemu zástupcovi sťažovateľa sa elektronicky doručovalo predvolanie na pojednávanie, pojednávanie bolo odročené na neurčito. V poradí tretie nariadené pojednávanie sa uskutočnilo 1. decembra 2020 a bolo odročené na neurčito „za účelom zváženia ďalšieho procesného postupu vo veci“. Dňa 6. decembra 2022 krajský súd na ostatnom pojednávaní (štvrtom v poradí) uznesením rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (právoplatným 23. februára 2023). Spis bol 24. februára 2023 vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15.2. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ako obdobie absolútnej nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní obdobie od mája 2017 do februára 2019 (1 rok a 9 mesiacov) a od decembra 2020 do decembra 2022 (2 roky). Ako nesústredenú činnosť vyhodnotil ústavný súd postup krajského súdu v súvislosti s elektronickým predvolávaním sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu na pojednávanie majúce sa konať 13. októbra 2020. Pre posúdenie napadnutého konania je podľa názoru ústavného súdu podstatná skutočnosť, že v dôsledku opísanej dlhodobej nečinnosti a nesústrednej činnosti krajského súdu sa vec sťažovateľa po šiestich rokoch od podania odvolania žalovanými vracia prvoinštančnému súdu.

16. Obranu vo veci konajúcej zákonnej sudkyne spočívajúcu v poukázaní na nadmernú zaťaženosť senátu krajského súdu nemožno akceptovať vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

17. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že v prípade sťažovateľa nepochybne došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

18. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

19. Hoci ústavný súd zistil, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, neprikázal mu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, pretože o odvolaní žalovaných už bolo v čase rozhodovania ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté (návrhu nevyhovelo výrokom 4 tohto nálezu).

20. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sa sťažovateľ domáha aj finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur. Uvedené odôvodňuje narušenými vzťahmi, ktoré panujú medzi stranami sporu, a násilným správaním jedného zo žalovaných, ktorý sťažovateľa v minulosti viackrát fyzicky napadol. Pri jednom z napadnutí došlo k zraneniu sťažovateľa vyžadujúcemu si dva mesiace liečenia, čo uňho zanechalo trvalé následky. Sťažovateľovi je znemožnené užívanie jeho nehnuteľností a čaká na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Žalovaní sa mu vysmievať, že nemá právoplatné rozhodnutie, a teda stále sú podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, ktoré užívajú výlučne žalovaní, keďže útrapy, ktoré mu spôsobovali, boli neúnosné a vzhľadom na jeho vek a zdravotný stav nemal silu s nimi bojovať.

21. Cieľom tohto inštitútu je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (IV. ÚS 210/04, tiež judikatúra EŠLP, a to rozsudok z 19. 1. 2010 vo veci Zongorová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 28923/06 a rozsudok EŠLP zo 7. 7. 2009 vo veci Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 42561/04). Ústavný súd posudzoval dĺžku napadnutého konania (viac ako šesť rokov), predmet sporu, správanie sťažovateľa a význam sporu pre sťažovateľa. V rozhodovacej činnosti ústavného súdu prevláda názor, že deklarovanie porušenia základných práv, príkaz konať a náhrada trov konania implicitne zahrňujú aj satisfakčný prvok.

22. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť a nesústredenú činnosť krajského súdu v napadnutom konaní doplnil ústavný súd ochranu aj o finančné zadost'účinenie, limitujúc jeho výšku na 3 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu; návrhu na priznanie vyššej sumy nevyhovelo výrokom 4 tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

23. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2022 predstavuje sumu 193,83 eur a režijný paušál sumu 11,63 eur. Náhradu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2022 zvýšenú o 20 % daň z pridanej hodnoty vyčíslila právna zástupkyňa sťažovateľa v sume 492,31 eur. Ústavný súd jej preto priznal takto ňou uplatnenú náhradu trov konania (bod 3 výroku tohto nálezu).

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu